
**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN.**

Phổ Đà 4 tháng 10 Chiều

<blockquote>Kalama tri ân bạn 77july2015 ghi chép.</blockquote>

Ghi âm Pháp thoại

Chiều Chủ Nhật 04 tháng 10 năm 2020 Chùa Phổ Đà (Berlin Đức)

Xin tri ân Chùa Phổ Đà phát live video trên FB.

[11/07/2021 - 02:37 - 77july2015]

Tôi nghĩ tốt nhất là tiếp nối bài giảng ngày hôm qua thì tiện hơn. Vì sao? Hai, ba bài giảng của chúng tôi tại Cali kì này không phải chỉ riêng cho các vị đang ngồi trước mặt mà nó đang được live khắp nơi - các châu lục cũng nghe. Cho nên chúng tôi muốn nhân mấy buổi giảng ở đây làm lớp học online nhỏ, bỏ túi cho những người đã theo dõi bài giảng từ những buổi đầu tiên ở Từ n, cho đến nay những buổi ở Phổ Đà - khái niệm về giáo lý đặc biệt là cho những người sơ cơ.

Trong hai bài giảng hôm qua ở chùa Từ n chúng tôi nói cái gì? Thu gọn lại bảy tí người trên hành tinh này và nói rộng ra là vô lượng chúng sinh chỉ nằm trong 4 hạng người thôi, 4 nhóm.

Nhóm 1, cả đời bôn ba để mà bớt khổ. Nhóm 1 rộng lắm, gồm con phi cầm đầu thú, các loại cò bay, mái chèo cả đời kiếm ăn, cả đời chạy trốn tai nạn, gồm những con người cả đời tìm cách giải quyết cái đói, bệnh, nghèo, v.v.. Nhóm 1 cả đời đem mọi nỗ lực dốc sức vào 1 mục tiêu, 1 lí tưởng, đó là trốn khổ.

Nhóm 2, tìm vui, cả đời không có cái khổ gì đáng kể, vì họ sinh ra trong 1 điều kiện, bối cảnh, môi trường tương đối dễ thở, cho nên lí tưởng lớn nhất của họ không phải trốn khổ, mà là vun xới cái họ đang có. Ví dụ, mình thấy những người họ yêu đời, sanh ra có tí tiền, có tí nhan sắc, có tí vui tính, có tí tiếng tăm, và họ nỗ lực cả đời là vun xới cái họ đang có. Nhóm 1 là chạy trốn cái mình đang có, nhóm 2 là nỗ lực để có thêm cái mà mình đang có.

Nhóm 3 là sống buông xuôi, không ý kiến. Có nghĩa là cà lơ, ai bảo theo Chúa hay theo chùa cảm thấy cũng vậy thôi. Rủ đi chùa cũng đi, rủ đi đánh bài cũng đi.

Nhóm 4 đặc biệt lưu ý, kêu gọi, khích lệ, đó là nhóm người - dù khổ cách mấy cũng là phù du, mà sướng cách mấy cũng là phù du. Yếu - vào nghĩa trang, vào lò thiêu được, mà thọ 90 100 cũng thiêu được, bao nhiêu thành công hay thất bại thì cuối cùng cũng vô 1 cái hủ chùng 1, 2 kí lô. Nhóm 4 này rất khó.

Nhóm 1 cả đời bôn ba để giải quyết cái khổ.

Tui là thầy chùa nhỏ lớn nay 50 rồi. Tui làm thầy chùa 40 năm, đầu 40 tui cũng nghe người ta khẩn nhiều, khẩn bên tai tui, có người cầu cho bớt khổ, có người cầu được cái này cái kia, nhưng hiếm tui nghe ai cầu giải thoát. Cho nên trong 1 thi phẩm của tui, tui có 1 câu như thế này: Tuổi thơ sợ lạc hẻm nhà (hồi nhỏ sợ đi lạc)/ Lớn lên sợ lạc sân ga phi trường/ Tròng lưng là 1 đại dương/ Chưa nghe ai sợ lạ đường tử sinh. Đi đến những phi trường lớn, sân ga lớn...04:39 nhưng có 1 chỗ rất dễ bị lạc, đó là con đường tâm linh, tắt thở rồi đi đâu chỉ có trời mới biết.

Quý vị có biết là tui qua đây 3 hôm, tui làm biếng nên đâu có cầm cái gì nhiều, chỉ mang theo cái áo ấm và chai thuốc trị tiểu đường thôi. Dầu sao trong mấy hôm cũng phải có tí hành lý, ấy vậy mà hiếm có người trước cái chết có chuẩn bị lắm. Đa phần quý vị nhớ chuẩn bị cái nhà, cái xe, lo cho vợ, lo cho chồng, cho con cái chứ chuẩn bị cái túi hành lý để mà chết thì tui thấy hơi hiếm.

Trong kinh có kể 1 câu chuyện ngụ ngôn, có ông thương gia giàu, có 4 vợ, khi ông hấp hối thì kêu bà vợ nhỏ nhất nói: - Tui thương bà nhất trong 4 bà, tui đi một mình tui nhớ bà mà tui cũng quanh què nữa, bà có dám theo tui không? Bà lắc đầu nguầy nguậy: - Tui thương ông ông biết mà, nhưng mà ông cũng thấy tui trẻ quá, tui theo ông kiểu gì, ông đi chuyện của ông, tui còn cuộc đời tui chứ. Ông nghe vậy đau lắm, ông kêu bà ba vô, cũng nói như vậy. Kêu bà hai vô, bà cũng nói như vậy... Thì ông hết hi vọng, ông buông tay, thêm thiệp chờ chết, lúc đó cửa phòng mở ra, bà cả bước vào, là bà vợ chánh thức, lớn nhất, dĩ nhiên là bà già nhất. Bà nắm tay, khóc, nói: - Tui biết hết, tui nghe hết, ông thương người ta, rủ người ta đi mà không ai đi với ông. Mà tui cũng biết là ông không thương gì tui, nếu ông thương tui nhiều thì đâu có 3 bà đó. Nhưng mà đến mức này rồi thì tui cũng nói thiệt. Ông ghê lạnh với tui, nhưng bây giờ ông tới đâu thì tui theo ông tới đó. Nếu ông muốn thì tui uống thuốc, tui chết trước ông, tui đi rồi ông đi sau cũng được nữa. Ông cầm tay, khóc: - Cho đến bây giờ tui mới hiểu, con người có 1 thói quen rất lạ, họ xoay lưng với cái gì thương họ nhất, cái gì cần thiết cho họ nhất. Con người mình không phân biệt được cái mình thích và cái mình cần, cả đời theo đuổi cái mình thích mà không theo đuổi cái mình cần.

07:47 đương nhiên đó chỉ là câu chuyện ngụ ngôn và 4 bà vợ đó tượng trưng cho cái gì? ba bà trước tượng trưng cho tiền bạc, tình yêu và gia đình, cả đời mình chỉ lo cho tiền bạc, tình yêu và gia đình nhưng mà mình quên 1 chuyện là công đức mình đem theo, mình hay làm lơ. Trong kinh có câu mà tui cho rằng rất là quan trọng, đối với người không có tinh tấn tu hành, thì tu bao nhiêu cũng thấy nhiều, mà làm bấy nhiêu cũng thấy ít. Người tu theo kiểu ầu ơ ví dầu thì họ cứ 1 tháng đi chùa được vài hôm, vài lần, thấp hương một ít, nghe tụng kinh giảng 1 2 buổi thì đối với họ nhiều lắm rồi. Một năm vào chùa những buổi vu lan, giao thừa, tổng cộng chừng 1 tháng trên 12 tháng thì đâu có là bao nhiêu. Nhưng theo tui biết với nhiều người như vậy là nhiều lắm rồi. Cứ vậy chờ đến ngày ngập ngập thì họ mời thầy bà về, giao hết cho thầy bà chuyện tụng niệm, coi như là nhờ thầy bà "siêu" dùm cho họ.

Mà lẽ ra, các vị nhớ mấy cái này quan trọng, các vị bị chết đuối, tui xuống cứu các vị. Theo các vị, tui có cần đến sự hợp tác của các vị không? Có nghĩa là khi các vị đang ngợp ngợp như vậy, tui lội ra, tui chụp thì các vị cũng phải biết cách để mà sự giúp sức của tui có hiệu quả. Và có nhiều trường hợp, mình kéo luôn người cứu mình nữa kia. Bác sĩ và bệnh nhân cũng vậy, bác sĩ họ mổ xẻ, chích thuốc, kê toa, dặn dò đủ điều nhưng mà bệnh nhân cũng phải hợp tác với bác sĩ nhưng không thể nào bác sĩ nói kiểu bác sĩ, mình làm theo kiểu của mình, về không uống thuốc đúng liều lượng, ăn uống không kiêng khem thì rất là khó hết bệnh. Nhất là mới mổ thì phải chịu khó nương theo hướng dẫn của bác sĩ, y tá. Đây cũng vậy, mình không thể đổ chuyện siêu độ trăm phần trăm lên người khác. Tăng, ni chỉ hỗ trợ bao nhiêu phần trăm trong chuyện hộ niệm cận tử thôi. Còn đa phần vẫn là chúng ta tự chịu trách nhiệm.

Tui quay trở lại mấy bài giảng hôm nay ở Từ n. Chúng sinh trong đời gồm có 4 nhóm. Nhóm 1, mọi nỗ lực chỉ nhắm đến chuyện giải quyết cái khổ. Nhóm 2, nhắm đến chuyện vun xới hạnh phúc. Nhóm 3 là buông xuôi, chuyện đời tới đâu thì tới. Nhóm 4, ý thức sâu sắc rằng khổ hay vui đều là mong manh.

Hãy sống có trách nhiệm nhưng với 2 bàn tay buông bỏ, đây là 1 câu nói tui cho rằng quan trọng nhất trong bài giảng chiều nay. Đó là hãy sống có trách nhiệm với mình, với những người xung quanh, với vạn loài chúng sinh. Nhưng luôn luôn với 2 bàn tay buông bỏ. Vì sao? Vì có rất nhiều người khi chưa biết Phật pháp ý mình có chút nhan sắc, ý mình có chút tiền, ý mình có chút sức khỏe, ý mình có chút tiếng tăm, ý mình có chút quyền lực, ý vào 1 thứ gì đó mình có được nhưng không nghĩ đến 1 ngày họ có thể ra đi rất là bất ngờ. Họ cứ ôm chặt vào những thứ rất đổi phù du đó. Rồi đến 1 ngày khi họ biết Phật pháp, họ có pháp danh, họ mang áo tràng, họ thọ Bồ tát giới, họ có học qua lớp giáo lý. Lúc bấy giờ họ ôm cái khác. Ngày xưa họ ôm chặt vào tiền, bạc, sức khỏe, nhan sắc tiếng tăm. Giờ thì họ ôm thứ khác như thấy người ta tu ít hơn mình, giáo lý người ta

biết ít hơn mình, người ta niệm phật đỡ hơn mình, thì lúc bấy giờ mình lại nắm và ôm một cái khác. Minh tu là chỉ lo chuyện của mình, đừng lo chuyện so sánh người khác. Rất là quan trọng, rất là quan trọng. Các vị tu giỏi bằng trời nhưng mà các vị có lòng so sánh để rồi tự mãn bản thân, coi rẻ người khác là đã sai. tất cả mọi công đức mình làm trong từng ngày chỉ là những viên thuốc chữa bệnh, chúng ta tuyệt đối không có lí do gì để tự mãn, kiêu ngạo với những gì mình đã làm. Đó rất là quan trọng.

Đó là nội dung chiều nay tui muốn nói, tu là phải buông. Ngày xưa mình buông những cái phù du ngoài thế gian, đến với Phật pháp rồi, nếu tiếp tục tu tập với 1 cái tâm cố chấp như vậy thì đường đi về phía trước tiếp tục mù mịt. Bởi vì nội dung của Phật pháp là sự buông bỏ.

Các vị thử tưởng tượng mình bị nhốt trong căn phòng hôi hám, bụi bặm, bẩn thỉu, hay là bị nhốt trong 1 căn phòng đầy đủ tiện nghi thì trên hình thức 2 phòng khác nhau nhưng mà thực tế 2 người bị nhốt có giống hay khác nhau không? Giống chứ... Quay phim, chụp hình thì rõ ràng cái phòng kia nó sang nhưng các vị có thấy cả hai giống nhau là bị nhốt. Nếu mà các vị bị tội hoặc bị cảnh sát đem nhốt trong 1 căn phòng khách sạn 5 sao trong 1 tháng, không cho đi đâu hết, không cho đi gặp gia đình, không cho email, không cho điện thoại, không cho facebook. Tình hình tui cho rằng cái 5 sao đó không bằng cái phòng nhỏ nhỏ ở chùa Phổ Đà. Mặc dù nó nhỏ nhưng ông muốn đi đâu ông đi, tui muốn alo alo, tui muốn internet, muốn wifi, muốn gặp má gặp ba thoải mái. Đằng này nhốt tui vô cái phòng 5 sao có kẻ hầu người hạ nhưng tuyệt đối không được bước ra khỏi phòng 1 giây. Tui không ham đâu! Tui về Phổ Đà tui ở, không bao giờ đặt chân vô cái 5 sao đó. Vì sao? Vì nó là tù.

Theo mô tả trong kinh, dẫu mình bị xiềng bằng sợi dây xiềng rỉ sét hay dây xiềng mạ vàng thì đều xiềng hết. Ấy vậy mà đa phần chúng ta không có nhận ra cái đó, chúng ta thấy rằng, bị xiềng mạ vàng hình như dễ chịu hơn, nếu các vị không tin, tôi chứng minh cho coi. Đó là các vị bị xiềng vào những sợi dây tình cảm, bị xiềng vào những sợi dây tài chính, tiền bạc. Mình nói rằng mình làm chủ chiếc xe, chứ thật ra chiếc xe đó là chủ mình. Bằng chứng, mình bị gì chiếc xe đó không buồn, mà chiếc xe nó trầy mình đau. Như vậy nó làm chủ mình chứ. Mình bỏ tiền ra mua chiếc nhẫn 1 carat to đùng bằng hột nhãn. Mình nói với mọi người đó là của tôi, tôi mới mua. Thật ra kể từ ngày có nó mình vui ít, buồn nhiều, lo dữ lắm. Tui không có mấy đồ quý đó nhưng tui biết, tui có chiếc xe, 1 chiếc xe dở ẹt thôi, cái gì nó cũng kêu trừ cái kèn không kêu, nhưng mà tui cũng sợ. Có 1 lần đang chạy nó xịt khói phía trước. Lúc đó tui cứ nghĩ phải tắt vô lẽ, đem đi sửa, tui nghĩ trong ruột, nó với mình không biết ai làm chủ ai. Từ ngày có nó về, tui rất là phiền. Những cái mình nói làm chủ nó nhưng thực ra nó làm chủ mình thì nhiều hơn.

Cái thứ hai, theo tinh thật Phật pháp, tất cả mọi thứ trong đời sống, nó đến với mình đều là duyên nghiệp thôi. Buổi giảng hôm qua bên chùa Từ n, tui có nói 1 chuyện mà tui cho rất là quan trọng, đó là nếu không tìm được bức tượng Phật vừa ý để mà đem về thờ thì tui sẽ chụp hình cái hộp quẹt tui để trên bàn thờ, lạy mỗi ngày. Và chuyện đó tui kể rất nhiều lần ở các pháp thoại nhiều nơi... Nhiều người họ ngạc nhiên lắm, tại sao đi lạy cái bật lửa? Tui nói cái bật lửa là toàn bộ Phật pháp ở trong, gồm ít nhất là 2 bài học. Bài thứ nhất, cái bật lửa được lắp ráp bởi các chi tiết rời rạc, bật lửa nó gồm nhiều cái: bánh xe, lò xo, bụi nhùi thấm xăng, vỏ, lung tung hết, bi đá lửa. Trong từng món không có lửa đúng không ta? Nhưng cộng lại mấy cái đó đã có lửa chưa? Vẫn chưa, mình bỏ túi quần được mà. Nhưng mình cần lửa thì làm sao? Mình cho tụi nó làm việc với nhau, khi những thứ đó làm việc với nhau bèn ra lửa. mà khi mình lấy ngón tay ra, thổi cái phù thì lúc đó lửa tắt đúng không, khi đó mình lấy cái hộp quẹt mình bỏ túi quần mình được. Vạn pháp ở đời cũng vậy, nó vốn dĩ không có gì tồn tại độc lập mà tất cả mọi thứ tồn tại bằng cách là nhờ vô số điều kiện hỗ trợ. Cái nhận thức này vô cùng quan trọng, khi anh nghĩ tôi là cái gì đó, khi anh bị người khác xúc phạm, anh cảm thấy bị tổn thương, bị tấn công, mới bị đau khổ. Khi anh làm chủ cái gì đó, khi mất mát mới thấy bị sốc. Khi anh hiểu là mọi thứ trên đời này do duyên mà có. Ngày xưa do các duyên mà chúng ta có mặt trên cuộc đời này, do duyên lành nào đó trong quá khứ mà bây giờ chúng ta sinh ra được mang thân người. Chưa hết, người nam hay là người nữ. Người nam Cambodia hay là người nam Do Thái, Laos, Ấn Độ, Đức, Pháp, Nhật. Người Đức thì Đức giàu hay Đức nghèo. Mình sinh ra ngay thời Đông u tan rã hay sau khi Đông u tan rã. Và trên vùng đất này, trong cái Cali này,

chúng ta đang sống ở khu vực nào Cali. Chúng ta sống bằng thu nhập nào, có ổn định hay là bấp bênh, tất cả cái đó đều do vô số nhân tố quá khứ và hiện tại làm nên sự nghiệp của quý vị.

Chưa hết đâu, quý vị đừng nói với tôi quý vị là bác sỹ thì bác sỹ này giống bác sỹ này. Không, bác sỹ khoa gì, chưa hết, 2 ông bác sỹ gia cảnh không giống nhau, gia đạo không giống nhau và tui bảo đảm 1 chuyện, sức khỏe 2 người không giống nhau. Từ đó cái buồn vui 2 ông bác sỹ không giống nhau. Và tuổi già 2 ông không giống nhau, không biết có ông nào sống tới già không? Vạn pháp ở đời, không có gì tồn tại độc lập mà nó phải cần đến vô số điều kiện. Ngay cả đến ông bác sỹ hay đứa bé đang học mẫu giáo ở trường thì hình hài hiện hữu của 1 bác sỹ, 1 đứa bé học mẫu giáo đều cần đến vô số điều kiện. Như vậy bài học đầu tiên của cái hộp quẹt là gì? Mọi thứ vốn dĩ không thể tồn tại 1 cách độc lập, riêng lẻ, mà phải cần đến vô số điều kiện hỗ trợ.

Bài học thứ hai của cái hộp quẹt là gì, là ngọn lửa. Ngọn lửa không thể tự có mà cần đến vô số yếu tố, điều kiện để nó có mặt. Nhưng sau khi nó có mặt rồi thì nó trở thành 1 thứ hữu dụng hay là mối họa cho người khác thì tính sau. Nhờ cái gì mà chúng ta có mặt trong cuộc đời này. Nhờ cái gì mà chúng ta có mắt, tai, mũi, lưỡi. Mới có mặt thôi, nhưng sau khi có mặt, chúng ta trở thành con người như thế nào lại là chuyện khác nữa.

Chuyện các vị mới có mặt thì chưa đủ, nhưng có mặt để làm cái gì? Ngày hôm qua tui có nói 1 điều tui cho rất là quan trọng, đó là: Có nhiều người, sự có mặt của họ chỉ là góp mặt chứ không phải đóng góp, nhưng có những người - sự xuất hiện của họ là sự đóng góp. Cho nên mai này khi hai người chết đi, thì 1 người cái chết của họ là sự mất mát trong cuộc đời, có người cái chết của họ chỉ là sự vắng mặt thôi. Các vị đi dự đám tang, có những đám tang mình đứng mình thấy tiếc, tại sao - ông đi sớm vậy! Có người đã 80 rồi mà mình vẫn còn thấy sớm. Trong khi có những người, họ mới 40 mà mình thấy tại sao giờ này ông mới đi! Du côn, lưu manh, thất học, làm phiền người này người kia, bắt hiếp cha mẹ, lừa thầy phản bạn, thứ đó làm bao nhiêu người chết, tại sao you không chết, tại sao đến 40 you mới chịu chết. Trong khi ông kia 87 rồi, như cụ Trần Văn Khê, đã 90 tuổi mất rồi mà nhiều người họ không cam tâm. Thật ra 90 còn cái gì nữa quý vị, hết pin rồi. Mình quý cụ Phạm Duy, mình quý ông Phạm Công Thiện, quý Ôn Quảng Độ, quý Ni sư Trí Hải. Mình tiếc những con người đó nên họ có sống bao nhiêu đi nữa, họ mất mình cũng thấy tiếc vì họ cần thiết cho cuộc đời này.

Sự có mặt của họ là đóng góp chứ không phải góp mặt. Cho nên cái chết của họ là sự mất mát, và giá trị của con người chính là khoảng trống mà họ để lại. Khoảng trống đó có dễ lấp đầy hay không, dễ thay thế hay không? Nếu một người họ đi rồi không để lại khoảng trống nào hết, nêu có thì khoảng trống đó rất dễ lấp đầy. Thí dụ Ôn Làng Mai, tức là Ôn Nhất Hạnh, mà Ôn nằm xuống rồi thì mình gọi đó là đại tang Phật giáo. Vì 100 năm nữa tìm 1 người như Ôn Làng Mai không phải dễ, tui không biết ở đây có ai là học trò hay là người không thích Ôn thì tui không ý kiến nhưng mà riêng bản thân tôi... 25:01 Thì bài giảng chiều nay tui nói cái gì?

Đó là một chuyện nhỏ xíu thôi nhưng mà nó gần với bà con nhứt. Chắc thầy trụ trì sợ tui nói nhiều, thầy cho tui có 1 tiếng rưỡi mà thầy đâu có biết tui đang làm biếng kinh khủng. 25:38 Ở đây ai có iPhone không? Các vị ngồi yên đừng nhúc nhích. Các vị đem cái iPhone để đây nè, tui có thể lấy tui xài được không? Vì sao? Tui không biết cái gì làm sao tui xài.

Thầy trụ trì đi vắng, tui nói với thầy tui muốn về chùa tui ngủ trưa. Sư cứ về đi nhưng mà chùa xài ổ khóa số, mà thầy quên cho cái số tui có vào được không? Có hiểu chưa? Thầy đã sẵn lòng thầy mời nhưng mà thầy quên cho số là tui cũng có vào không được. Như cô đó nói cho tui mượn cái phone mà cô quăng cái đùng ở đây mà cô không mở thì tui chỉ có chết thôi. Tui muốn nói cái gì. Tui muốn nói cái người này nè, người đang ngồi trên tòa sen, 40 mấy năm hoàng pháp, ngài để lại cái iPhone cho thiên hạ xài, có 1 điều là chúng ta học giáo lý có đủ để mà biết cái password của ngài không? ...27:30 Hay lắm, tui bây có nghe bài giảng của Ngài trong 40 mấy năm hoàng pháp hay lắm. Hỏi sao nghe? Biết đâu, biết là của Ngài để lại thôi. Cả đám ngu rồi lật qua lật lại như đám khi cầm trái dừa, chẳng biết phải làm gì. Đa phần chúng ta là những con khi cầm trái dừa khô không biết phải làm gì với trái dừa đó. Nguyên đám phàm phu chúng ta y chang như một đám con nít cầm cái phone loay hoay cả buổi mà không biết làm sao để có cái password để vào trong đó.

Tui nói 1 tỷ lần. Mưa trên trời đổ xuống không có lựa nơi chôn. Nhưng mà nó xui 1 chỗ là, mưa rơi xuống 1 chỗ không có lựa nhưng mà không phải cái gì mà đất cũng thấm được nước mưa. Nước mưa trên mái ngói, coi như troc quoc, nó trôi xuống, bữa sau nắng lên là xong. Mưa trên mái tôn là xong, mưa trên tấm bạc nylon cũng là xong, phải mưa rơi trên đất nhưng chưa đủ - đất đó là đất gì. Đất đó đây cỏ dại thì mưa rơi xuống chỉ nuôi cỏ dại thôi. Đất đó phải là đất được dọn sạch, đã được gieo trồng cái gì đó thì cơn mưa xuống mới làm lợi ích. Còn dưới đất quý vị toàn sinh, cống rãnh, rác rưởi, cỏ dại không thì chịu chết, cơn mưa không giúp được gì hết.

Trong kinh nói cái này mới ghê nè, toàn bộ đời sống quý vị chỉ dựa vào 3 thứ thôi, tiền nghiệp, tức là đời sống quá khứ của mình thiện hay ác, thứ hai là khuynh hướng tâm lí và thứ ba là môi trường sống hiện tại. Môi trường sống hiện tại gồm có mấy điều, sống ở đâu, sống gần ai và cái đầu thường nghĩ cái gì. Ba cái này cộng lại gọi là môi trường hiện tại, còn 2 cái trước là tiền nghiệp, khuynh hướng tâm lí, cái thứ ba là môi trường sống. Chính ba cái này cộng lại tạo ra sự khác biệt của chính chúng ta, cho dù chúng ta là 1 cặp anh em song sinh 1 cha 1 mẹ nhưng vì 3 cái này không giống nhau. Cho nên 2 đứa này lớn lên, học tiểu học cùng 1 lớp 1 trường trung học, ... vào đại học học chung 1 trường, cùng 1 khoa. Và nếu cùng đậu làm bác sĩ, kĩ sư hết thì theo các vị cuộc đời 2 đứa có giống nhau không? Tui chỉ nói chuyện đơn giản thôi, sức khỏe 2 đứa chưa chắc giống nhau, 1 đứa cưới con Hương, đứa cưới con Lan là mình thấy là... Các vị nghe kịp chưa? Chưa hết, phòng mạch nó nằm ở đâu - rất quan trọng nha... 31:33

Cho nên tiền nghiệp, thiện ác quá khứ, cộng với khuynh hướng tâm lí, cộng với môi trường sống, ba cái này tạo ra khác biệt chúng ta nhiều lắm, chưa hết cái này mới rùng rợn. Chính 3 cái này cộng lại với nhau ra 1 thứ mà ta gọi là nền tảng tâm thức, nền tảng nhận thức. Chính ba cái này khiến chúng ta cùng nghe 1 chuyện, cùng nhìn 1 cái nhưng cái nhận xét của mình về cái đó khác nhau, các vị hiểu tôi nói không? Thí dụ bây giờ, tui nói rồi, cùng nhìn bức tranh mà đứa có học về hội họa nó nhìn bức tranh khác với đứa dốt đặc. Còn đứa học về nhạc, thấy ông nhạc trưởng cầm cây dũa quơ quơ nó hiểu đó là cái gì, còn đứa không học nhạc, nhìn cái hình ảnh đó lạ lắm... 33:02 Vì cái nền tảng chúng ta không giống nhau.

Chưa hết, nhìn 1 cái lá me nhỏ xíu như vậy nhưng cảm giác mỗi người khác nhau có phải không? Người thứ nhất thờ ơ, không để ý. Đứa thứ 2, nhìn lá me nó nhớ tới nồi canh chua. Đứa thứ 3, nhìn lá me nó nhớ đến con đường Duy Tân cây già bóng mát.. Một chiếc lá me mà nó đưa 3 đứa về 3 phương trời khác nhau... 34:10 Kinh khủng chưa. Rồi có người nhìn 1 sợi tóc bực mình, hại khổ người ta. Chỗ thầy chùa mà sao sợi tóc rớt đây. Có người nhìn sợi tóc bực mình, trời ơi cái đĩa đồ xào nhìn ngon như vậy, sợi tóc rớt vô sao ăn. Người thứ 3, nhìn sợi tóc dài chột nghĩ đến 1 người. Chỉ 1 sợi tóc thôi mà vì nền tảng mình không giống nhau. 34:36

[15/07/2021 - 12:28 - 77july2015]

Thậm chí tui còn nhớ hoài câu chuyện này. Bà đó hay ghen chồng ghê lắm, ông chồng thì đào hoa. Ngày nào ông đi làm về bà cũng đi 1 vòng bà coi, bà người coi có mùi nước hoa không? Xui cho ông, bữa đó ông đi xe bus về thì dính 1 tí son. Trời bà quảng ông suốt đêm. Bà tra khảo cho ra sao mà có vết son đó. Ông phải giải thích, ông phải gọi phone cho bạn ông làm chứng, hôm qua ông đi xe bus, cô kia ngủ quên rồi cổ dựa, cái mỏ của cổ chắp qua bên đây. Đủ cách, mà khi bà tha được ông rồi là 3 giờ sáng. Phải gọi phone cho thằng bạn tới để thè tùm lum hết. Ông sợ lắm, ngày nào về cũng đứng yên cho bà đảo 1 vòng, bà kĩ còn hơn tụi an ninh phi trường. Rồi một ngày kia, ông đi làm về, bà cũng đi 1 vòng bà người, không thấy mùi gì hết bà mừng lắm. Nhưng đi được mấy bước, bà quay lại khóc. Mọi khi dính son, mọi khi có tóc, bữa nay về bà nhìn không có son mà cũng không có dấu son, đi vài bước bà quay lại khóc - su cô mà ông cũng không tha nữa. Ghen tới mức mà không có son, không có tóc cũng nghĩ ra bà su cô nữa. Vì sao? Trong đầu của 1 người ghen thì nghĩ cái gì cũng là ghen hết.

Tui nhớ có 1 ông thuyền trưởng bị chìm tàu, ông ôm 1 tấm ván, tấp vào 1 hoang đảo. Đang nằm thoi thóp thì thấy từ xa có 1 thiếu phụ áo quân tử tới mà rất gợi cảm đi tới: - Em cũng bị chìm tàu cách đây 2 hôm, hồng ngữ gặp anh tại đây, đúng là trời xui khiến, anh có biết em có cái mà tất cả đàn ông đều mơ ước không? Hiểu không, vì cổ rất là đẹp. Thì ông đang thoi thóp: - Cô có whisky

hả? Hiểu không? Vì ông bọm nhậu nên khi ông nhìn cô gợn cảm đó không có nghĩa lí gì hết, ông chỉ nghĩ là cô đó có whisky hả.

Có 1 câu chuyện tui kể hoài mà tui nhục luôn đó. Có ông thợ thần, tức là khuấy mặt mà sống dựa trong cây cối. Trong rừng, ông thấy 1 người con gái rất đẹp xuống tắm dưới suối, ông thấy là đẹp nhưng mà cũng nghĩ: con nhỏ này thấy cũng được nhưng không biết tại sao mà lũ đàn ông mê gái là sao ta? Ông nhìn nó như là cái bông vậy đó, ông không cảm giác gì hết. Chắc tại ông nhìn không kĩ cho nên lại gần nhìn cổ (dĩ nhiên cổ không thấy ông). Ông nhìn cổ tắm rửa, kì cọ mà nhìn hoài cũng thấy không thích hề! Hiểu rồi, tại mình là thần, phải là cái khác mình mới thích, ông rùng mình cái, ông là 1 con bướm, lúc đó ông không chú ý đến cổ nữa mà cái bông ké bên. Chết cha rồi không được, thứ khác mới được. Rùng mình cái nữa, ông biến thành con chim cú, lúc bấy giờ con chim cú chỉ có đi kiếm con chồn chung quanh thôi. Bấy giờ mình phải thành thứ gì để khoái con nhỏ này ta? Trên đời, thằng nào mê gái nhất? Đàn ông. Ông rùng mình cái thì thành ra người đàn ông, khi đó ông mới thấy tôi nay về là khỏi ngủ.

Câu chuyện đó rất là hay. Hay chỗ này. Để biết 1 món đồ thì đầu tiên anh phải có nền tảng tâm thức tương ứng với cái đó. Để hiểu được lời Phật thì anh phải dọn cái lòng của anh như thế nào đấy để đón được lời Phật. Không phải ai nhìn hoa cũng thích các vị à. Các vị nghĩ sao, nếu ai mang cho tui 1 rổ phấn son đất tiền của Chanel các vị nghĩ tui có nhận không? Tui không có xài, mà các vị mang cho tui rổ đậu bắp, cái bánh chưng ok, nắm rom tươi thì tui rất là mừng. Nếu đưa tui 50 kí thì tui sẵn sàng bỏ tiền đóng thùng chở về bên Thụy Sĩ...40:03 Cho nên quý vị nhớ cái chuyện mà thằng Bòm có cái quạt mo, phú ông xin đổi ba bò chín trâu/ Bòm rằng Bòm chẳng lấy trâu....Phú ông xin đổi nắm xôi Bòm cười. Cái gì thực tế thôi, chứ thằng Bòm vừa nghèo vừa dốt. Thứ nhất, những cái xa vời ông hứa thì chưa chắc giữ lời. Thứ hai, cái đầu của thằng chần trâu dốt, nó lấy cái bè gỗ lim.. nhưng mà nghe tới nắm xôi thì thực tế nó đang đói đây.

Nghe kịp chưa? Cho nên nguyên "cái lũ" đi chùa, tui xài chữ "cái lũ" hơi nặng nha, nói nghe đỡ buồn ngủ.. 41:04 Người ta nói nước đổ đầu vịt nó không thấm, mà đổ nước sôi nó thấm. Nước đổ lá môn nó không thấm, mà nếu nó đập thì nó thấm, nhiều khi mình nói hơi nặng, nhưng phải làm cho nó đập đập thì nó mới thấm được. 41:23 Nguyên đám đông đi vào chùa như vậy, do nền tảng nhận thức không giống nhau, cho nên trong mấy chục năm làm thầy chùa tui mới thấy chuyện này. Có những người mở công chùa, lao vô chùa, chuyện đầu tiên chụp ống sấm lác lác cái đã, chuyện đầu tiên không phải lạy Bồn Sư mà lết tới tượng Quan m, bởi vì bà chuyên môn phù hộ... 42:06 Còn có người vô chùa, có người kiếm chỗ ngồi thiền, có người chuyện đầu tiên là cầm cuốn kinh, vô 1 góc ngồi đọc sách, rửa chén, chùi cầu. Có nhiều người họ mê chuyện lạ lùng, đi vô chùa kiếm bà Hai...42:41 Một người thích ngồi thiền, một người thích xin sấm cầu nguyện, người thích học giáo lí, người thích phục vụ công quả, người thì thích nói xấu, tán dóc, có kẻ thì thêm gắp đồng hương, chúa với chùa cái nào cũng được, miễn gắp đồng hương là được. Đối với họ, lạy Chúa con là người ngoại đạo nhưng con tin có Chúa ở trong chùa, họ rất dễ thỏa hiệp với tôn giáo, đạo nào cũng được. Vì cái nền tảng chúng ta có ra sao thì cách chúng ta đến chùa cũng vậy. Cũng bước vào khu vực tôn giáo nhưng mỗi người có cái để hái khác nhau. Ông này hái hoa hồng, mẹ này hoa lái, hoa nhài, ông này khoái bông cúc.. 43:42 Như ngày hôm qua, tui đặt chân đến Từ n, có người nhiệt tình đi chung với tôi, có người họ nói sao sư cất cơ sở về đây toàn hoa cúc, cái gì cũng bằng gạch, có người chú ý cái chùa, có người chú ý cái cổng, phòng khách. Còn tui chú ý cái gì, cái đàn bầu phía sau chùa... 44:15 Dân Thụy Sĩ qua mà gặp cái đàn bầu là đứng khóc rờn nhớ má...45:20 Có nghĩa là tùy cái nền tảng tâm thức của mình, mà cách mình đến với đạo không giống nhau. Các vị thấy ngoài đời cũng vậy, trước khi biết đạo, tại sao nguyên đám con gái, mình lại lấy con Lan, hồng phải con Cúc, nguyên đám đàn ông sao không lấy thằng Tí, thằng Tèo? Tại sao 1 đồng ngành nghề, mình không học ngành này mà ngành kia? Tại sao vô số chùa, mình đi chùa A hông phải chùa B? Một rừng thầy bà mà sao mình chọn ông thầy này, không đến ông thầy nọ. Tất cả, duyên quá khứ là 1, sở thích, khuynh hướng chọn lựa hiện tại là 2. Chính những cái đó đã làm nên cuộc đời quý vị, cho nên tôi nói, nếu không tìm được hình tượng Phật vừa ý, đi mà chụp hình cái bật lửa mà thờ. Vì sao? Vì bật lửa cho mình 2 bài học rất quan trọng. Một là mọi thứ do duyên mà có. 46:14

**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHẬP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐÍNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN.**

WWW.TOAIKHANH.COM

TOAIKHANH.COM